

Abstrakt

V naší disertační práci analyzujeme odložení systému svobody u Schellinga z historické a systematické perspektivy. Zaměřujeme se proto na problematické jádro pojmů souvisejících s metafyzikou středu našeho autora, jako je konečnost, zlo a lidská svoboda, které zpochybňují možnost systému svobody u Schellinga a obecněji dokazují neslučitelnost pojmů systém a svoboda. Vysvětlení této vnitřní nemožnosti v úvahách o Schellingově novém systému mezi svobodou a racionálním systémem je obecným cílem této disertační práce, stejně jako historická a systematická rekonstrukce různých řešení, která náš autor vypracovává k překonání tohoto rozporu. Pracovní hypotézou, jíž se tato studie řídí, je, že Schelling od roku 1804 vypracovává doktrínu, kterou bychom mohli nazvat „transcendentní imanence“, podle níž pojem rozumu umožňuje rozvoj reálného stávání se, které je odlišné od ideálního východiska systému. Absolutní identitu mezi Bohem a přírodou, která ruší jakoukoli nezávislost konečného a zakládá totalizující politiku, tak Schelling odmítá a neúspěch jeho systému svobody je zde prezentován jako radikální nový počátek moderní filosofie.